

OPGEPAKT

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

www.eenvoudigcommuniceren.nl

www.lezenvoorieen.be

Tekst: Marlies Verhelst

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2026 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

ISBN 978 90 8696 837 4

NUR 284 en 286

MARLIES VERHELST

OPGEPAKT

MINI
THRILLER

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Formulier

Dean slentert naar het lokaal van mevrouw Benders. Hij heeft totaal geen zin in de mentorles. Mevrouw Benders stelt altijd veel vragen aan de klas. Daar heeft Dean echt geen zin in.

‘Voor we beginnen’, zegt mevrouw Benders, ‘heb ik een vraag. Het gaat over jullie stages.’

Dean zakt wat onderuit in zijn stoel.

‘Dean, Bahir en Cherry. Van jullie heb ik nog geen formulier voor jullie stage. Hebben jullie al wel een stageplek geregeld?’

Bahir en Cherry pakken een formulier uit hun tas. ‘Dean?’

O ja, dat formulier moest ondertekend worden. Stom. Dat is hij vergeten te doen.

‘Sorry, mevrouw’, zegt Dean.

‘Sorry voor wat?’, antwoordt mevrouw Benders.

‘Heb je het formulier niet bij je? Is het nog niet ondertekend of heb je nog geen stageplek?’

‘Ik heb wel een stageplek’, zegt Dean. ‘Bij een fietsenmaker.’

‘En het formulier? Heeft die fietsenmaker dat al ondertekend?’

‘Nee’, zegt Dean. ‘Dat moet ik nog laten doen.’
‘Dan ga je dat vanmiddag in orde maken. Morgen breng je het formulier voor schooltijd bij mij.’
‘Is goed’, mompelt Dean.

Bah, nu moet hij vanmiddag langs die fietsenzaak. En morgen ook nog eens eerder naar school. De rest van de les luistert hij maar half. Hij tuurt naar buiten. Hierna heeft hij nog één les. Techniek. Dat is minder erg. Bij meneer Silva ben je tenminste steeds bezig. Maar helaas zijn de werkstukjes vaak suf. De docent laat hen bijna altijd met hout werken. Dean kijkt naar de klok in het lokaal. De mentorles duurt nog een half uur ... Verveeld kijkt hij door het raam. Op straat loopt een man met een hond. Een motor raast voorbij. In de verte rijdt een ziekenwagen de bocht door.

Dean schrikt op van de bel. Yes! Die les is voorbij. Hij sjokt achter Osman, Nura, Cherry en Bahir aan. Meneer Silva staat al in de deuropening. Ze moeten een rekje maken voor sleutels. Dean luistert maar half naar de uitleg over het rekje en de boorklem. Al die informatie ...

‘Nog vragen?’ Meneer Silva kijkt rond. ‘Nee? Succes met boren. En doe een bril op. We werken altijd veilig tijdens de les.’

Dean kiest een stuk hout en loopt naar de boormachine. Hij pakt een van de brillen en zet het hout vast in de boorklem. Moest hij nou eerst een gaatje voorboren? Daar had die man het wel over. Maar waarom zou hij extra werk doen? Dean neemt meteen de grote boor en maakt een gat.

‘Nee hè’, zegt hij.

Hij kijkt naar het hout.

Er zit een grote scheur in het midden. Ernaast liggen splinters op de werkbank. Dit kan nooit meer een rekje worden. Het ziet er niet uit. Boos doet Dean zijn bril af.

Mislukt

Meneer Silva loopt rustig langs alle tafels.

‘Laat eens kijken’, zegt hij als hij bij Dean is.

Hij draait het stuk hout langzaam rond in zijn handen.

‘Ja, dit is jammer’, zegt hij.

Dean zucht en kijkt naar de vloer van het lokaal.

‘Vandaag lukt niets’, antwoordt hij.

‘Een pechdag dus’, zegt meneer Silva vriendelijk.

Hij bekijkt het gat nog eens goed.

‘Het ziet er behoorlijk mislukt uit’, zegt Dean.

‘Ach’, zegt meneer Silva. ‘Volgende keer probeer je het gewoon opnieuw. En dan misschien met iets meer geduld.’

‘Alsof het dan wel lukt,’ zegt Dean.

‘Jawel’, zegt meneer Silva. Hij wijst naar de boormachine. ‘Neem de volgende keer eerst een kleiner boortje. Daarna maak je het gat groter met een tweede, groter boortje.’

‘En dat werkt?’, vraagt Dean.

‘Zeker weten’, zegt meneer Silva. ‘Ga nu maar opruimen. Het is bijna tijd.’

Osman staat aan dezelfde tafel. Hij heeft zijn werkstuk in zijn handen. Het is bijna klaar. 'Die van mij is ook niet perfect', zegt Osman. Dean pakt het werkstuk op. Het werkstuk ziet er hartstikke goed uit. 'Bij jou zit er een perfect gaatje in', zegt Dean. 'Bij mij is het totaal mislukt.' Osman legt zijn werkstuk voorzichtig neer. 'Volgende keer beter!', zegt hij. 'Ga je vandaag mee muziek maken?' 'Bij jou thuis?', vraagt Dean. Hij pakt zijn tas. 'Nee, bij mijn neef', zegt Osman. 'Umut maakt beats en schrijft teksten. Ik ga elke maandag naar hem toe.' Dean kijkt meteen op. Hij weet dat Osman en zijn neef raps maken. Maar Osman heeft nog nooit gevraagd of hij mee wil. 'Ja man, dat lijkt me echt leuk', zegt Dean. Osman pakt ook zijn tas. 'Top.' Dan gaat de bel en lopen ze het lokaal uit.

Buiten is het koud. Er waait een harde wind. 'Ik moet eerst nog naar mijn stage', zegt Dean.

‘Mijn begeleider moet mijn formulier nog ondertekenen.’

‘O ja, dat zei mevrouw Benders’, zegt Osman.

‘Is het ver?’

‘Valt mee. De fietsenzaak is vlak bij mijn huis.’

‘Dan kom je toch daarna naar Umut?’

‘Doe ik’, zegt Dean. ‘Maar ... waar woont hij?’

Osman pakt zijn telefoon.

‘Ik stuur je het adres. Dan ga ik nu alvast. Tot straks.’

Later stapt Dean de fietsenzaak binnen waar hij stage gaat lopen. De winkel ruikt naar rubber en olie. Achterin staat de eigenaar bij een kapotte herenfiets.

‘Hoi Dean, hoe is het?’, vraagt hij.

Dean haalt zijn schouders op.

‘Gaat wel’, zegt hij. Hij geeft het formulier. ‘Wil je dit nog ondertekenen? Ik moet het morgen bij mijn mentor inleveren.’

De eigenaar zet snel een handtekening onderaan het papier.

‘Geregeld! Dan zie ik je volgende week voor je eerste stagedag.’

Dean vouwt het formulier dubbel en stopt het terug in zijn zak. Daarna loopt hij naar de tramhalte. Hij doet oortjes in en zet zijn favoriete muziek op.

Tas

Het is rustig in de tram naar de wijk van Umut. Dean zit op een stoel bij het raam en tuurt naar buiten. Nog één halte, denkt hij als de tram stopt. Hij beweegt met zijn hoofd op het ritme van de muziek. Als de tram weer stopt, staat Dean op. Rustig loopt hij naar de deur en stapt uit de tram. Hij steekt de straat over en kijkt op zijn telefoon. Hij moet nog een paar minuten lopen naar Umuts huis.

Een stukje verder stopt een politiewagen voor een kleine pizzeria. Twee agenten stappen uit en slaan de deuren hard dicht. Een van de agenten loopt naar binnen bij de pizzeria. De andere blijft buiten staan en kijkt rustig rond. Is daar iets aan de hand? Of hebben de agenten even pauze en gaan ze pizza's bestellen?

Deans maag knort. Hij heeft ook wel zin in een pizza.

Voor hem loopt een man met een pet. Gaat die ook een pizza halen? Dean bekijkt de man eens beter.

Hij ziet er gespierd uit en draagt een grote, zwarte sporttas. De man lijkt haast te hebben. Hij is vast op weg naar de sportschool, denkt Dean. Opeens stopt de man.

‘Shit’, mompelt hij.

Hij draait zich snel om. De sporttas zet hij naast zich neer. Daarna kijkt hij Dean recht aan zonder iets te zeggen. Dean kijkt weg en wil doorlopen naar Umut.

‘Hé jongen’, zegt de man ineens met schorre stem.

Dean blijft staan en kijkt naar de onbekende man.

‘Ja?’, vraagt Dean.

‘Ik ben net door mijn rug gegaan’, zegt de man.

Hij trekt een pijnlijk gezicht en wijst naar zijn tas.

‘Wil jij mij misschien even helpen met deze tas?’

Hij is nogal zwaar.’

Dean kijkt naar de grote sporttas op de stoep.

‘Waar moet die tas heen?’, vraagt Dean.

‘Niet ver weg’, zegt de man.

‘Voorbij de pizzeria?’, vraagt Dean. Hij knikt richting de politiewagen.

De man schudt zijn hoofd.

‘Daar zit toch een sportschool?’, vraagt Dean.

‘Sportschool? Eh ... Nee’, zegt de man snel. ‘We gaan niet langs de pizzeria. We gaan de andere kant op. Terug. Daar zit ook een sportschool, maar een kleinere.’

Dean kijkt weer naar de tas en denkt na. Hij wil eigenlijk niet nog later komen bij Osman en Umut. Ze wachten vast al op hem. Toch vindt Dean het zielig voor de man. En hij is vast blij als iemand hem helpt.

Dean kijkt naar de agent voor de pizzeria. Die kijkt nu een andere kant op in de straat.

‘Het is echt maar een klein stukje’, zegt de man snel.

Dean twijfelt. Hij moet eigenlijk rechtdoor lopen naar het huis van Umut. En niet de kant op waar de man ineens heen wil.

‘Nou?’, vraagt de man ongeduldig. ‘Help je me: ja of nee?’